

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת קרח
ב תמוז שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 27
(42)

ארויסגעזעהן דורך אונזרות היכל הקודש הרסל

זענען דאס רוב חכמים. נאר דער וואס ער איז א ממונה אבער די אוצרות די איז וווקא א תם. ווארין א חכם וויל מען ניט מאכן פאר קיין ממונה איבער די אוצרות. ווארין טאמער דורך זיין חכמה מיט זיין שכל. וועט ער אויס ברענגען די אוצרות. איבער דעם מאכט מען א ממונה איבער די אוצרות א תם וווקא.

האט דער מלך גרופין א חכם און דעם תם (וואס ער איז א ממונה איבער די אוצרות) און ער האט זיי גישיקט צו די צוויי (דהיינו צום חכם און צום תם) און ער האט זיי גיגעבן פון צו אימליכן פאונדער. און ער האט זיי נאך א בריוו גיגעבן צום נאכדער פון דער נאכערניא וואס די צוויי דהיינו דער חכם מיט דעם תם זענען אינטער אים. און דער מלך האט גיהייסן אין דעם חכם און דער נאכדער זאל זיי שיקן בריוו פון זיינעט וועגן צום חכם און צום תם כדי אז זיי זאלן זיך ניט שרעקן. און ער זאל זיי שרייבן. אז די זאך איז ניט גיטיק. און דער מלך איז ניט גוזר וווקא אז זיי זאלן קומען. נאר סע איז ביי זיי די ברירה. אז זיי ווילן זאלן זיי קומען. נאר דער מלך וויל זיי זעהן.

זענען גיפארין די שלוחים דער חכם מיט דעם תם. און זענען גיקומען צום נאכדער. און האבן אים אפ גיגעבן די בריוו. האט דער נאכדער נאך גיברענגט אויף די צוויי קינדער האט מען אים גיזאגט. אז דער חכם איז א ווילדער חכם און א גרויסער עושר. און דער תם איז זייער א גרויסער תם. און ער האט אלייליי מלבושים פון דעם פעלין כנ"ל. האט זיך דער נאכדער מיישב גיווען. סע איז בודאי ניט שוין אז מען זאל אים ברענגען פאר דעם מלך אין א פעלין. האט ער אים גימאכט קליידער אזוי ווי סע קער צו זיין. און האט אריין גילייט אין דער קארטע פון דער תם. און ער האט זיי גיגעבן בריוו כנ"ל. זענען די שלוחים גיפארין. און זיי זענען צו זיי גיקומען. און האבן זיי אפ גיגעבן די בריוו. דער חכם האט אפ גיגעבן צום חכם. און דער תם צום תם. און דער תם. תיכף ווי מען

שבת קודש פרשת בהעלותך, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען און וויליאמסבורג יע"א; אינדערפרי נאך'ן דאנוועגען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה ט, מהכנס ותם.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און די צוויי קינדער. פלעגט די וועלט רופין חכם און תם. דעם האבן זיי גירופן חכם, און דעם האבן זיי גירופן תם. כאטשע סע איז פאר האנדן אסאך חכמים און תמים אויף דער וועלט. דא האט זיך עס אבער זייער אן גיזעהן, ווארין זיי זענען ביידע גיווען פון איין שטאט. און האבן אין איין חדר גילערניט און דער איז גיווען זייער א ווילדער חכם. און דער איז גיווען זייער א גרויסער תם (איבער דעם האט מען זיי די צו נעמען גיגיבן דעם חכם און דעם תם) און אין דער סקאסקע פאר שרייבט מען זיך אימליכן מיט אלע נעמען פון זיין פאמעליא. האט מען אנגישריבן אויף דעם. דעם צו נאמען. חכם. און אויף דעם. תם.

אמאל איז דער מלך גיקומען איבער דער סקאסקע. האט ער גיפונען די צוויי. ווי זיי זענען פארשריבן דער מיט דעם צו נעמען חכם. און דער מיט דעם צו נאמען תם. איז דאס כאס מלך גיווען א וואונדער. וואס די צוויי האבן אזוינע צו נעמען חכם און תם. האט דער מלך זייער גיוואלט זיי זעהן. האט זיך דער מלך מיישב גיווען. אז איד וועל פלוצים שיקן נאך זיי. אז זיי זאלן קומען פאר מיר. וועלין זיי זיך זייער איבער שרעקן. און דער חכם וועט נאר ניט וויסן. וואס צו ענפערן. און דער תם וועט אפשר משיגע ווערן מחמת פחד. האט זיך מיישב גיווען דער מלך אז ער זאל שיקן א חכם צום חכם. און א תם צום תם. נאר ווי קריינט מען אין איין עיר מלוכה א תם. ווארין אין איין עיר מלוכה (דהיינו די שטאט וואס דער מלך זיצט)

חינוך ווינקל

מסכת יומא דף ד
איך געב דיר די וועלט!

ברוך השם אז מיר האבן זוכה געווען צו לערנען א דף גמרא. ווער עס הערט רעדיאו, [עס איז נישט גוט צו הערן רעדיאו], ניצן זיי דעם אויסדרוק: "געב אונז צוואנציג מינוט און מיר געבן אייך די וועלט!" (זיי געבן אין צוואנציג מינוט איבער אין קורצן די נייעס וואס טוט זיך איבער די גאנצע וועלט), איך זאג דיר אויך די זעלבע זאך: "געב מיר צוואנציג מינוט און איך געב דיר די וועלט!" א דף גמרא - דאס איז די וועלט! קוק אויפן זייגער ווילאנג האט געדויערט צו לערנען א בלאט גמרא? צוואנציג מינוט!

דו האסט געוואוסט אז מען קען לערנען א דף גמרא אין צוואנציג מינוט? פאריאר האסטו געלערנט א גאנצן זמן 'איין' דף גמרא!

ריזיגע טאץ מיט פערפל

א למדן האט אמאל חזק געמאכט פון א חסיד: "ווי אזוי גייט עס ביי ענק? מען ברענגט אריין פאר ענקער רבי א ריזיגע טאץ מיט פערפל און ער עסט דערפון נאר איין לעפל. פארוואס קען מען נישט אריין ברענגען איין לעפל?" האט דער חסיד אים צוריק געפרעגט: "און ווי אזוי גייט עס ביי ענק? וואס זענען די ריזיגע גמרות וואס ענק האלטן אין די האנט? דו לערנסט דאך אויך נאר איין שורה..."

עס זענען דא מגידי שיעורים [געוויסע זענען אזוי, נישט אז אלע זענען אזוי, חס ושלום] וואס זייער גרעסטע תענוג איז 'איך וועל ווייזן פאר די בחורים אז זיי פארשטייען

דער פראבלעם איז נאר אז ער גייט צו א שיעור וואו דער מגיד שיעור וויל ווייזן אז ער קען לערנען, דער מגיד שיעור קוקט זיך פאר גאר א טיפע שיעור, בשעת די צוהערער זענען אויסגעמוטשעט. זיי האלטן נאך א טאג ארבעט, און דער מגיד שיעור הייבט אן נאכזאגן א תשובה וואס ער האט געזען אין דעם ספר און אין דעם ספר, ביז אלע הייבן אן איינדריםלען אינמיטן שיעור, מען מאכט אפ 'די תורה איז נישט געמאכט פאר מיר', 'די תורה איז נאר געמאכט פאר די פאר מגידי שיעור', 'די תורה איז נאר געמאכט פאר קינדער', עס איז אזא שאד, לערן דאס פשוט, לערן דאס אויפן סדר דרך הלימוד פון רבי'ן [עיינ שיחות הרין סימן עו] קענסט דאך ענדיגן די גאנצע תורה! אש'רינו מה טוב חלקינו אז מיר זענען אנגעקומען צום הייליגן רבי'ן, דער רבי לאזט מיר לערנען, דער רבי געבט מיר א וועג צו לערנען.

האט אים אפ געגעבן דעם בריוו. האט ער זיך אנגרייבן צו דעם שליח (וואס ער איז אויך געווען א תם. כנ"ל) וואס ער האט אים גיבראכט דעם בריוו. איך ווייס זיך ניט וואס אין דעם בריוו שטייט. ליין אים פאר מיר. האט ער אים געגעבערט. איך וועל דיר זאגן אויסן ווייניק וואס אין אים שטייט. דער מלך וויל אז דו זאלסט צו אים קומען האט ער תיכף גיברענט. נאר אן ליצנות. האט ער אים געגעבערט. סע אזי א וודאי אמת אן ליצנות.

אזוי האט זיך דער תם שטענדיג געפירט, ווען איינער האט געוואלט רעדן מיט אים האט ער געפרענט: "נאר אן ליצנות", און אז עינער האט געגעבן פערט: "עס איז אמת אן ליצנות", האט ער גלייך ווייטער גערעדט מיט יענעם און צוגעהערט וואס יענער זאגט; די זעלבע זאך זאגט דער רבי שפעטער ווען דער קעניג האט געוואלט אויפנעמען דעם תם אלס גאנצערער און מען האט אים געזאגט אז ער איז געווארן דער גאנצערער, האט ער אויך געפרענט: "נאר אן ליצנות", האט מען אים געגעבן פערט: "און דאס אן שום ליצנות", האט ער תיכף אנגענומען דאס זיין גאנצערער בתוקף ועז.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ויקרא לח): "הבא לטמא פותחין לו", ווער עס וויל אנוועק גיין פונעם אייבערשטן העלפט מען אים צו פון הימל ער זאל אנוועק גיין, אזוי ווי עס שטייט (משלי ג, ח): אם ללצים הוא גלייך; זאגט דער הייליגער רבי נתן, פאר וואס האט מען אנגעכאפט דוקא דעם פסוק: "אם ללצים הוא גלייך" עס איז דאך דא גענוג אנדערע פסוקים איז מ'שלי פון וואו מען קען דאס ארויס לערנען? נאר די מרא האט אויסגעוועלט אלס ביישפיל די שטערקסטע זאך וואס נעמט אנוועק א מענטש פונעם אייבערשטן, דאס איז 'ליצנות', ווער עס פאלט אריין אין דעם פאלט אינגאנצן אנוועק פונעם אייבערשטן רחמנא לצלן.

איז ער תיכף מלא שמחה געווארן און איז גלאפן און האט גיזאגט צום ווייב. מיין ווייב דער מלך האט נאך מיר גישיקט. האט זי אים גיברענט. וואס איז דאס. נאך וואס האט ער נאך דיר גישיקט. האט ער נאר קיין צייט ניט גייהאט ער זאל איר עפעס ענפערן. און האט זיך תיכף מורו געווען מיט שמחה און איז גינאנגען און האט זיך אריין געזעט אין דער קארטע ער זאל פארן מיט דעם שליח.

די בריוו פונעם אייבערשטן

מען זעט דאן אז אינטערעסאנטע זאך, יעדע זאך האט זיך דער תם דורכגעשמועסט מיט זיין ווייב, ווען זי האט אים געפרענט איבער זיין פרנסה, פאר וואס ער פארדינט אזוי ווייניג און אנדערע פארדינען מער פון אים, האט ער איר שוין געגעבן פערט: "וואס האט דאס מיט מיר? דאס איז מיין מצעה און דאס איז יענעם מצעה, און ווי דער וואס דארפן מיר רעדן פון א צווייטן? לאמיר זען וואס מיר האבן, לאמיר מאכן א משבול וויפיל מיר פארדינען מיר ליד", אבער ווען עס געקומען צום בריוו פון קעניג דא האט ער שוין גישט געהאט קיין צייט איר צו ענטפערן, דא האט ער זיך תיכף צוגעאיילט מיט שמחה און געגאנגען מיטן שליח; ווייל ווען מען באקומט א בריוו פונעם קעניג, דאס זענען דעם רבי'נס ספרים, די בריוו פונעם אייבערשטן, דער רבי ברענגט דיר א בריוו פונעם אייבערשטן, אז דער אייבערשטער ווארט אויף דיר, ער וויל דו זאלסט רעדן מיט אים, ער וויל דו זאלסט מאכן 'התבודדות', ער זאגט דו זאלסט גיין צום צדיק אדער פארן קיין אומאן וכדומה - דא פרענט מען גישט קיינעם, 'איך זאל יא טון אדער גישט טוין', אז דער קעניג רופט לויפט מען טון וואס דער קעניג הייסט.

אין די בריוו פונעם אייבערשטן שטייט, אז דער אייבערשטער בעט מען זאל יעדן טאג מאכן התבודדות מיט אים, מען זאל יעדן טאג גיין אין א זייט און דערצוילן אלעס וואס מען גייט אריבער פארן אייבערשטן - לויפט מען צום אייבערשטן, און מען שמועסט זיך אויס דאס הארץ מיטן אייבערשטן; אין אנהייב ווען מען הייבט אן טון די זאך פון 'התבודדות' פילט מען גישט קיין טעם דערביי, מען פילט ווי מען קייט שטרוי, אבער מיט די צייט, אז מען רעדט אסאך צום אייבערשטן, הייבט מען צוביסלעך אן שפירן דעם זיסן טעם פון התבודדות.

איינער האט זיך אמאל אויסגעערעדט צו מוהרא"ש זכרונם לברכה אז ער זאגט יעדע נאכט 'תיקון חצות' אבער ער שפירט גישט קיין טעם דערביי, ער זאגט סתם די זען קאפיטלעך תהלים (תיקון חצות: תהלים קלו, עט; איכה פרק ה. תיקון לאה: תהלים כד, מב, מג, כ, סו, קיא, נא, קכו) טריקענערהייט אן קיין שום טעם, האט אים מוהרא"ש געגעבן פערט: "עס פילט זיך גישט אזוי שנעל א טעם אין 'תיקון חצות', אז דו וועסט עס זאגן דרייסיג פערציג יאר אין א צו וועסטו ביים סוף אנהייבן שפירן דעם זיסן טעם וואס איז דא דערביי". די זעלבע זאך איז מיט 'התבודדות', אין אנהייב שפירט מען גישט דערביי קיין טעם, אבער אז מען איז אן עקשן, מען רעדט אסאך צום אייבערשטן אן קיין טעם, העלפט דער אייבערשטער אז מען הייבט אן שפירן גאר א זיסע טעם דערביי, מען שפירט ווי דער אייבערשטער איז געבן מיר, איך רעד צו אים און ער הערט מיר אויס יעדעס ווארט.

מי אנכי שאזכה...

דער תם האט בתמימות אנגענומען דעם בריוו פון קעניג, ווייל ביי אים איז גישט געווען אזא זאך פון ליצנות, אז דער קעניג רופט - גייט מען, ווי דער דער חכם וואס איז געווען א גרויסער לץ איז גישט געקומען צום קעניג ווייל ער האט געטראכט 'ווי אזוי קען זיין אז דער גרויסער קעניג זאל שיקן נאך מיר?! וואס איך בין דען ווערד? איך בין דאך א קליינער מענטש?!' - מענטשן קוקן דאס אן ווי 'עגוה', ער טראכט 'וואס בין איך דען ווערד אז דער קעניג דארף מיר?' אבער אין אמת'ן אריין איז דאס גישט קיין עגוה נאר דאס איז גאר די גרעסטע גאווה, דו טראכסט 'איך בין צפעס ווערד', ווען דו וואלסט ווען געווען אן אמת'ער עניו וואלסטו ווען געלאפן צום אייבערשטן. מוהרא"ש זכרונם לברכה פלעגט זאגן אויף דעם תפלה וואס איז אריינגערוקט אין די סדורים אנהייב דאווענען: "מי אנכי שאזכה להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא וכו'". אז לאו מר בר רב אשי עתים עליהו, דער תפלה האט גישט קיין מקור פון פריערדיגע צדיקים און מען זאל דאס גישט זאגן.

טונקעלע פענסטער און ערקאנדישן אין די זיצן...

אינטערעסאנט איז אז אלץ קומען אריין די סארט מחשבות ווען מען האלט אינמיטן טון צפעס אין 'עבודת השם', אבער ווען עס קומט צו 'הנאת עולם הזה' דארט קומען גישט אריין די סארט מחשבות, דארט טראכסטו גישט 'וואס בין איך דען ווערד צו הנאה האבן פון די וועלט?'; ענדערש זאלסטו טראכטן ווען דו נעמסט ארויס א גייע קאר: "מי אנכי שאזכה, וואס בין איך דען ווערד צו האבן א גייע קאר?...". ענדערש זאלסטו טראכטן ווען דו נעמסט ארויס א קאר מיט טונקעלע האבן טונקעלע פענסטער און ערקאנדישן אין די זיצן: "מי אנכי שאזכה, וואס בין איך דען ווערד צו האבן א טייערע קאר (צום ביישפיל: אן Expedition): "מי אנכי שאזכה, וואס בין איך דען ווערד צו האבן אזא טייערע קאר?...". אבער ווען עס קומט צו עבודת השם, ווען עס קומט צו דאווענען פארן אייבערשטן, דארט דארף מען וויסן 'מיין דאווענען איז זייער באליבט ביים אייבערשטן', דער אייבערשטער פריידט זיך מיט מיינע מצות און מצעים טובים.

אין חב"ד איז דא א גיגון: "עסן עסט זיך, שלאפן שלאפט זיך, וואס זאל מען טון אז עס דאווענט זיך גישט? עסן עסט זיך, שלאפן שלאפט זיך, וואס זאל מען טון אז עס לערנט זיך גישט?"; קיינער דארף גישט קיין חיזוק צו עסן, קיינער דארף גישט קיין חיזוק צו שלאפן, אבער ווען עס קומט צו דינען דעם אייבערשטן, צו רעדן צום אייבערשטן, דארט כאפט זיך אריין דער סמ"ך מ"ם אינעם מענטש אריין צו ברענגען אין אים שלעכטע מחשבות אז 'קיינער דארף מיר גישט, דער אייבערשטער הערט מיר גישט אויס וכו'; דארף מען זיין זייער שטארק זיך גישט לאזן צוברעכן פון אים.

און די זעלבע איז ווען עס קומט צו 'הפצה', ברענגט אויך דער סמ"ך מ"ם אריין די סארט מחשבות אין קאפ: "מי אנכי שאזכה, וואס בין איך דען ווערד אז איך קען שוין גיין 'הפצה', איך זאל גיין פאררעכטן אנדערע מענטשן אין די צייט וואס איך

תלמיד חכם און ער וועט דיר ווייזן אז דו קענסט אויך גישט דעם תוספות! דער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן מו): "אני יכול להראות ללמדן הגדול שבגדולים שיעדן אינו יכול ללמד כלל ואינו יודע כלל, איך קען ווייזן פארן גרעסטן למדן אז ער קען גישט לערנען, און ווייסט בכלל גישט וואס מיינט לערנען, 'וכן להפצה, אני יכול להראות להקטנים שקרובים להשם תתברך ולהתורה וכו', און אזוי אויך פארקערט, איך קען ווייזן פארן קלענסטן מענטש אז ער איז זייער נאנט

נאך אלץ גארנישט, מען קומט מיט גרויסע ספרים און מען קוועטשט און קוועטשט ביז אלע ווערן צעקוועטשט.

דער בחור קומט צום מגיד שיעור זאגן אז ער האט געענדיגט די גמרא, זאגט אים דער מגיד שיעור: "איך וועל דיר ווייזן אז דו קענסט גישט, איך וועל דיר פארהערן...". אנשטאט ער זאל אים פארהערן און ווייזן אז ער קען יא, אפילו ער קען באמת גארנישט, אזוי וועט דער בחור ווערן אויפגעבויט און

דארף זיך נאך אליינס פאררעכטן? אבער דא טאר מען זיך אויך נישט לאזן פונעם סמ"ך מ"ם, נאר פונקט פאררעכטן, ווייל איך דארף זיך אליין פאררעכטן וועל איך גיין 'הפצה', דאס וועט זיין א תיקון פאר מיינע עבירות, ווי דער רבי זאגט (ספר המדות אורח נואף, סימן מא): "תיקון להוצאת דרך לבטלה שישתדל להחזיר בני אדם בתשובה", עס איז א תיקון פאר פגם הברית אז מען זאל צוריק ברענגען מענטשן צום אייבערשטן.

דערנעווייל האט ער דארט דערוועהן די קליידער (וואס דער גבירנר האט גימאכט פון זיינע וועגן און האט אריין גילייגט אין זיין קארטיטע פנ"ל) האט ער זיך נאך מער גיפרייט, ער האט שוין קליידער אויך. און אזוי זייער פרייליך גינען.

דא זעט מען אז דער תם איז נישט געווען אזא נאר ווי מען מיינט, אז ער האט נישט פארשטאנען צו קליידונג און עסנווארג וכדומה, דא זעט מען אז דער תם האט זיך זייער געפרייט צו שיינע קליידער, ער האט גאר גוט פארשטאנען צו שיינע קליידער, ער האט גוט געוואוסט וואס טוט זיך אויך די וועלט, נאר וואס דען? אז עס האט געפעלט די שיינע קליידונג, אז ער האט נישט געהאט די גוטע עסנווארג אז ער ווייטער געבליבן פרייליך, דאס האט אים נישט אוועק גענומען פון זיין שמחה, דערפאר האט ער געהאט א געשמאקע לעבן.

חשבונות מיט'ן גרויסן סוחר

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו א אינגערמאן וואס וואוינט אין מאנסי יע"א: עס איז זייער וויכטיג זיך צוזאמקומען מיט אנשי שלומינו אום שבת קודש צו הערן אביסל חיוק, איבער חז"ן די אלע גוטע עצות וואס דער רבי לערנט אונז; מיר האבן שוין אין מאנסי יע"א דריי בתי מדרשים וואו אנשי שלומינו קומען זיך צוזאם יעדן שבת קודש, גי אויך אהין דאווענען, אז מען קען נישט קומען צו אלע דריי תפילות קום כאטש צו איין תפלה; מען קען נישט פאסטן לענגער ווי 'משבת לשבת', אז מען הערט נישט קיין חיוק אז דאס אזוי ווי מען פאסט, מען האט נישט קיין כח אנצוגיין אין לעבן, איז וויכטיג כאטש איינמאל א וואך צו קומען זיך מחזק מיט'ן רבי'נס עצות.

מוהר"א ש"ב ברענגט (ספר פרנסה טובה, שיעור התקנות, סימן קיז), אין שטאט ווארשא האט געוואוינט איינער פון אנשי שלומינו, א גרויסער סוחר, שבת פלעגט ער קומען דאווענען מיט אנשי שלומינו, אבער ביי סעודה שלישית פלעגט ער נישט קומען, ווייל רבי יצחק ברייטער זכ"רונ לברכה, פלעגט פארלערנען ביי סעודה שלישית ליקוטי מוה"ר און ער פלעגט אריינציען נאכ'ן זמן מוצאי שבת, און דער סוחר האט זיך זייער געאילט מוצאי שבת, עס פלעגט אים אפוארטן די אנדערע סוחרים מאכן מיט אים די חשבונות פון זיין מסחר. איינמאל האט אים רבי יצחק געטראפן, האט ער אים געפרייט: "פארוואס האסטו אויפגעהערט קומען צו סעודה שלישית, דו קענסט דאך הערן אזעלכע שיינע חיוק פון רבי'ן?" האט ער געענטפערט: "וואס זאל איך טון אז איך אייל זיך, איך דארף לויפן צו מיינע סוחרים מאכן די חשבונות פון די מסחר", האט אים רבי יצחק צוריק געפרייט: "און ווען וועסטו מאכן דיינע חשבונות מיט'ן גרויסן סוחר, מיט'ן אייבערשטן, וואו דיין דאווענען האלט, וואו דיין לערנען האלט א.א.וו.?" די ווערטער זענען אריין אין אים און ער האט צוריק אנגעהויבן קומען אויך צו סעודה שלישית.

פון וואס וועט מען רעדן ביי סעודה שלישית? מען וועט רעדן די זעלבע דיבורים וואס מען האט יעצט גערעדט, מיר האבן נישט קיין גייס, אבער מען דארף שטענדיג האבן חיוק אויך די זאכן, אויך קול ברסלב קען מען הערן שיעורים פון מוהר"א ש"ב זכ"רונ וג' עלינו פון שנת תש"ל און ווייטער, הערט מען ווי מוהר"א ש"ב האט גערעדט די זעלבע דיבורים פאר פופציג יאר אין א צו, ער האט גערעדט פון די זעלבע (בערך) פינעף זאכן, פון: 'תורה', 'תפלה', 'שמחה', 'שלום בית', 'פשטות יהדות'; צומאל פלעגט ער האבן חידושים אזא מעשה און אזא מעשה, אבער אלעס איז געווען געבויעט נאר אויך די זעלבע פאר זאכן.

דו וועסט הערן נאכאמאל חיוק אויך 'התבודדות'; זאג פאר'ן אייבערשטן:

"הייליגער באשעפער איך הייב אן פון יעצט, איך וויל זיין אן ערליכער איד", בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער זיי מיר מוחל אויף וואס איך האב געזינדיגט, איך גיי מער נישט זינדיגן", און אויב דו פאלסט אראפ נאכאמאל און נאכאמאל געב נישט אויף, זיי זיך נישט מייאש אז דו קענסט מער נישט זיין אן ערליכער איד, נאר גיי אין א זייט און וויין זיך אויס צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר היט מיר אפ, איך וויל אזוי שטארק נישט זינדיגן; העלף מיר איך זאל קענען מקדש זיין מיינע זיבן נרות (עיני ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן כא), די אויגן, אויערן, נאז און מויל. די אויגן - איך זאל נישט קוקן קיין שלעכטס; די אויערן - איך זאל האבן אמונת חכמים, גלייבן אין אלעס וואס די הייליגע חכמים זאגן; די נאז - איך זאל האבן יראת שמים, איך זאל האבן א שטארקע אמונה אין דיר וואסענדיג אז אלעס ביסטו, אזוי וועל איך זיך קיינמאל נישט אויפרעגן; די מויל - איך זאל נישט רעדן קיין שלעכטס, קיין ליגנט וכדומה".

דו וועסט הערן נאכאמאל חיוק אויף 'מעביר סדרה זיין'; וויפיל איך טראכט אז איך האב שוין גענוג גערעדט פון מעביר סדרה זיין זע איך אז איך האב נאכנישט גענוג גערעדט דערפון, געדע וואך זע איך נאך אינגעלייט זיצן בשעת קריאת התורה מיט א חומש און זאגן מיט מיט'ן בעל קורא צו ענדיגן די פרשה; לאמיר פאלגן וואס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף א): "מיום ראשון ואילך חשוב עם העבד ר", פון זונטאג קען מען שוין אנהייבן מעביר סדרה זיין, און די משנה ברורה ברענגט אראפ (שם, סעיף קטן ח) פונעם הייליגן גר"א זכ"ר צדיק לברכה, אז ער האט זיך אזוי געפירט, יעדן טאג האט ער מעביר סדרה געווען אביסל; זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער. אז מען גייט אויף דעם וועג, דעמאלט קען מען זיין זיכער אז מען וועט ענדיגן געדע וואך די פרשה, עס איז נישט דא נאך א זאך וואס מאכט דעם מענטש פרייליך - אויסער תורה, נאר ווען מען לערנט די הייליגע תורה ווערט מען פרייליך צו וויפרידן.

"דאדא טאטי"...

דו וועסט הערן נאכאמאל חיוק אויף 'שלום בית'; ביים רבי'ן איז שלום בית געווען א יסוד, דער רבי האט אסאך גערעדט אז מען זאל רעדן שיינ צו די ווייב (עיני ישיבות ה"ר סימנים רסג, רסד). אז דו קומסט אהיים און דיין ווייב געבט דיר א פסק, זי שרייט אויף דיר, איז גארנישט געשען, ווער נישט פארלוירן; שטעל זיך פאר, דיין קליין קינד שרייט אויף דיר: "דו ביסט א עקלדיגע טאטע"... "דאדא טאטי"... וואס גייסטו יעצט טון? דו גייסט ווערן באליידיגט? גיין! דו גייסט זיך גוט אויסלאכן און גארנישט ענטפערן, אזוי אז ווען די ווייב געבט א פסק, זי שרייט "פארוואס דו ביסט אהיים געקומען שפעט" וכדומה, עס איז גארנישט, זי ווערט נישט אויס גוטע ווייב, מען הערט אויס און מען איז עס מקבל באהבה; דאס מיינט נישט אז מען מעג אהיים קומען שפעט, אבער אז די ווייב שרייט, דארף מען נישט ווערן אינגאנצן פארלוירן, אינגאנצן אויסער זיך.

טערעפי

גראדע זענען טאטע דא מענטשן וואס ווען זייער קינד דרוקט זיך אויס: "דו ביסט א עקלדיגע טאטע"... "דאדא טאטי"... - ווערן זיי אינגאנצן פארלוירן, זיי לויפן גלייך צו טערעפי, דער טערעפיסט זאל אויסלערנען וואס מען זאל טון אין דעם פאל...

ליידער איז דאס שוין היינט געווארן א נארמאלע זאך, מענטשן לויפן צו די טערעפיסטן, דאס איז זייער א גרויסע צרה! עס איז נישט דא נאך א סכנה פאר כלל ישראל ווי טערעפי! וואס האבן די טערעפיסטן דורכגעלערנט, פון וואו נעמען זיי זייערע עצות און מהלכים? פון די גוים! זיי האבן דורכגעלערנט גוי'אישע ביכער און דאס געבן זיי איבער פאר אונזערע קינדער רחמנא לצלן.

ליידער הערט מען נישט אז די רבנים זאלן רעדן דערפון, אלע זיצן שטיל ווען די מצב איז שרעקליך, רוב מאל זענען זיי אלטע מיידלעך, זיי וועלן אונז אויסלערנען ווי

ווי שווער איז דען א דף גמרא? וואס מאכט מען פון דעם אזא בער?! מען קען ענדיגן ש"ס; איך געב דיר נאר אביסל דערפון צו פארזוכן, יעצט זעך זיך אוועק, נעם א גמרא און הייב אן זאגן דפים גמרא, דיין קאפ וועט זיך עפענען, דיין קאפ וועט זיך דיר שפאלטן, דו וועסט אנהייבן פארשטיין לערנען, אז מען זוכט צו פארשטיין, גייט מען אריין אין א קטנות און מען קען נישט פארשטיין, בלויז זאג די ווערטער און דו וועסט צוביסלעך אנהייבן צו פארשטיין.

רעדן צו מיר פון דעם ש"ך און ער האט מיר צעמאלן, ער האט מיר געוויזן ווי איך קען גארנישט, איך בין געווארן דערפון זייער צעבראכן, זאגט ער מיר ווייטער: "יעצט זיך דו אויך איין מגן אברהם, איין ש"ך אדער איין סמ"ע פון גאנץ ארבעה חלקי שלחן ערוך, פארהער מיר וואס איך קען נישט" - איך קען דיר נישט פארהערן, אבער באלד רוף איך אן אנדערער תלמיד חכם וואס וועט דיר ווייזן אז דו קענסט אויך נישט, ער וועט דיר לעכערן דיין קאפ...

צום אייבערשטן און צו די תורה. איך געדענק אלס בחור ווען איך בין אהיים געקומען פון ישיבה בין איך געווען זייער פרייליך, איך האב געשריבן חידושים אויף א ש"ך (שלחן ערוך, יורה דעה, סימן צח, סעיף קטן ח; בסוגיא דסליק את מינו כאלו אינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו), איז איינער צוגעקומען צו מיר און געפרעגט: "וואס האסטו געלערנט?" זאג איך אים דעם ש"ך, זאגט ער מיר: ווייז מיר איין ש"ך וואס דו קענסט און איך געב דיר וויפל געלט דו ווילסט", און ער האט אנגעהויבן

אזוי אויפצוצייען אונזערע קינדער?!... א פערציג עריג מיידל, וועט מיר אויסלערנען ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט קינדער?!... די פרויען געבן עצות פאר די גאנצע וועלט אבער אין זייער אייגענע לעבן קענען זיי זיך נישט קיין עצה געבן, אין זייער לעבן ווייסן זיי נאר פון איין זאך פון 'שלאפן א גאנצן טאג און גארנישט טון'... אבער פאר אנדערע מענטשן טרעפן זיי וואונדערליכע עצות...

די ערשטע זאך וואס די טערעפיסטן עצה'נען ביי פראבלעמען פון שלום בית, אז די ווייב זאל שטיין אויף אירע רעכטן, זיך אפטיילן פון איר מאן וכו', דאס איז אפן קעגן די תורה, דאס קומט פונעם גוי טמא, רחמנא לצלן! אנטלויפט פון זיי ווייל איינמאל מען פאלט אריין אין זייערע הענט איז זייער שווער ארויסצוקריכן דערפון, "כל באינה לא ישובו, ולא ישיגו ארחות חיים (משל"ב יט)"; מענטשן קומען צו מיר זיך אויסוויינען ווי זיי זענען אריינגעפאלן אין די הענט פון די טערעפיסטן, און זייער לעבן איז זיי אויס, השם ישמרנו.

א בזיון אינדערעיהם

די וואך האבן מיר אין די פרשה די מעשה פון מרים וואס האט גערעדט אויף משה רבינו, און די פסוק זאגט אויף אים (במדבר יב, א): "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", זאגט רש"י: "ענו. שפיל וסבלן", משה רבינו איז געווען

א סבלן, ער האט געקענט דערליידן ווען איינער טוט אים שלעכטס, ער האט גארנישט צוריק געטון. פרעגט רבי שמעון סופר זכר צדיק לברכה (ספר שיר משה, נדפס בתוך ספר תורת משה), וואס איז אזוי גרויס די מעלה פון משה רבינו אז די תורה רימט אים אויס אז ער האט נישט צוריק געטון שלעכטס פאר מרים ווען זי האט גערעדט אויף אים, רוב מענטשן זענען אזוי, זיי ענטפערן נישט צוריק ווען מען פארשעמט זיי? ענטפערט ער: ווען א מענטש באקומט א בזיון, איינער פארשעמט דיך אין בית המדרש, אין גאס וכו', טוט דאס נישט אזוי שטארק וויי, וואס גייט מיר אן וואס יענער האט געזאגט אויף מיר, אבער אז מען באקומט א בזיון אינדערעיהם, פון א ברודער, שוועסטער אדער פון די ווייב, דאס טוט שוין זייער שטארק וויי, דאס איז שוין זייער שווער צו דערליידן, אבער משה רבינו האט דאס אויך געקענט דערליידן, דערפאר רופט אים אן די תורה מיט'ן טיטל 'עניו'.

א איד דארף לעבן מיט'ן אייבערשטן, ער זאל זיין אזוי דבוק צום אייבערשטן, אז ער זאל נישט דארפן קיין כבוד אינדערעיהם, עס זאל אים נישט אנגיין וואס די ווייב זאגט אים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

שיחות פונעם ראש ישיבה שליט"א נאכ'ן שיעור

זיי מיר מוחל

נאכן שיעור האט זיך דער ראש ישיבה שליט"א אנגערופן: גיי אהיים און בעט איבער דיין ווייב, אפילו נעכטן ביסטו דורכגעפאלן, האסט זיך געקריגט - איז דאס נאכנישט קיין געה'ר'טע שבת, קענסט זיך נאך איבער בעטן, זאג איר: "זיי מיר מוחל איך וועל מער נישט רעדן צו דיר אזוי ווי איך האב גערעדט נעכטן", און אז זי וועט דיר זאגן: "דו מיינסט עס נישט אמת'דיג, דו זאגסט עס נאר ווייל דער ראש ישיבה האט דיר עס געהייסן זאגן..." זאג איר: "ניין, איך האב באמת שוין נעכטן געטראכט דיר דאס צו זאגן, איך האב עכט חרטה אויף דעם ווי אזוי איך האב זיך אויפגעפירט נעכטן צו דיר, איך גיי עס מער נישט טון", און אז זי זאגט ווייטער: "דו האסט מיר דאס שוין טויזנט מאל געזאגט אז דו גייסט מער נישט רעדן אזוי און דו האסט נאך אלץ נישט אויפגעהערט" זאג איר: איך גיי ארבעטן אויף מיר, איך גיי ווערן בעסער".

דאס איז די גרעסטע גבורה פון א מענטש, צו קענען זאגן פאר די ווייב: "זיי מיר מוחל", דאס איז די שווערסטע זאך ארויסצוזאגן פון מויל.

'לכה דודי' מיט די ווערטער

דאס איז וואס דער רבי וויל פון אונז, לעבן מיט ווייב מיט ליבשאפט, רעדן שיינ איינער צום צווייטן. אין ירושלים האבן מיר א שול, קריגט מען זיך דארט ארום ווי אזוי מען זאל זאגן שבת בינאכט ביים דאווענען 'לכה דודי', געוויסע טענה'ען אז מען מוז זיך פירן אזוי ווי דער ראש ישיבה, דערפאר דארף מען דאס זינגען אינאיינעם מיט די ווערטער אזוי ווי דער ראש ישיבה זינגט עס, אנדערע טענה'ען אז מען דארף עס זינגען אן די ווערטער, האב איך זיי געפרעגט: "וואס גייט פאר מיט ענק? ! דאס איז דער ראש ישיבה - זינגען 'לכה דודי' מיט די ווערטער...? ! דאס מיינט זיין א ברסלב'ער, נאכמאכן די אלע זייטיגע זאכן? !

א שיינע ניגון, עס איז מקובל אז דער ניגון האבן די לויס געזינגען ביי די עבודה אין בית המקדש.

א שיחה פונעם ראש ישיבה שליט"א

נאכ'ן שיעור איז צוגעגאנגען א בחור צום ראש ישיבה שליט"א און אים דערציילט אז ער האט שוין געענדיגט עטליכע מאל ששה סדרין משנה וכו', און האט דערציילט אז זיין משגיח אין ישיבה רודף'ט אים אז עס איז נישט אויסגעהאלטן מעכיר סדרה זיין די פרשה אנגעהויבן פון זונטאג, מען דארף מעכיר סדרה זיין פרייטאג, האט דער ראש ישיבה שליט"א אויפגעמישט דעם שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף א) און געוויזן אינעווייניג דעם לשון: "מיום רא שון ואילך חשוב עם הצבור", פון זונטאג קען מען שוין אנהייבן מעכיר סדרה זיין, און דער מחבר זאגט ווייטער (שם, סעיף ט): "מצוה מן המבחר שישלים אותה קדם שיאכל בשבת, ואם לא השלים קדם אכילה ישלים אחר אכילה עד המנחה; ויש אומרים עד רביעי בשבת; ויש אומרים עד שמיני עצרת דהינו בשמחת תורה, שאז משלמים הצבור", מצוה מן המבחר איז צו ענדיגן די גאנצע סדרה איידער מען עסט די סעודה, כדיעבד קען מען משלים זיין ביז מען דאווענט מנחה, כדיעבד שדיעבד קען מען משלים זיין ביז מיטוואך אדער ביז שמחת תורה. און דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט: "ווייז דאס פאר דיין משגיח, וועט ער זען ווי דאס איז א אפענע סעיף אין שלחן ערוך.

דערנאך האט א אינגערמאן געזאגט פאר'ן ראש ישיבה שליט"א אז ער האט געזען (אין זמירות בנני אברהם סעיף טז, תהא אות כז) פון הרב הגאון ר' אברהם לייטנער זכרוננו לברכה (ראש ישיבה ואב"ד בנני דוד ד'מאנטעווידעא) אז ער האט אויך געזאגט פאר זיינע תלמידים אז מען קען לפתחילה מעכיר סדרה זיין פון זונטאג און ווייטער, האט דער ראש ישיבה שליט"א אים געזאגט: "אז דו וועסט גוט זוכן וועסטו זען אז אלע צדיקים זאגן די זעלבע, אבער נאר דער רבי קען דאס אריינברענגען אין די וועלט".